

Opening monument ingang Vondelpark

Mijn grootvader Izaäk de Wied was een vrolijke man. Biljartkampioen van Leeuwarden en zelfs van de provincie Friesland totdat zijn club 'voor Joden verboden' werd. In de zomer van 1942 liet hij zijn vrouw en vier kinderen onderduiken. Zelf verfde hij zijn haar blond en vertrok naar Amsterdam waar hij ging wonen in het Parkhotel. Daar werd hij verraden door een kamermeisje en via Vught en Westerbork op 9 april 1943 in Sobibor vergast.

Zou hij nog in het Vondelpark hebben gewandeld, of het kamermeisje op weg naar haar werk? Wat dachten zij op momenten dat zij in hun spiegels keken? Voelde Izaäk zich vrij, of was hij misschien naïef? Handelde het kamermeisje uit overtuiging of was zij gewoon uit op geld? Vragen zonder antwoord.

Jules Schelvis, oprichter van Stichting Sobibor heeft er zijn levenswerk van gemaakt dat wat gebeurd is in de vernietigingskampen nooit te vergeten. Het was zijn wens dat jongeren het verhaal verder zouden vertellen en ervan zouden leren voor een betere wereld.

Het is daarom dat ik, dat Stichting Sobibor, dit burgerinitiatief van Niels van Deuren zo bijzonder en belangrijk vindt. *Hij* vertegenwoordigt de generatie van het heden en de toekomst. *Hij* liet zich inspireren door de uitspraak van de Koning 'Sobibor begon in het Vondelpark' en *hij* bedacht dat als je in de spiegel kijkt, je er niet aan ontkomt jezelf vragen te stellen. Met de kennis van nu is het zo belangrijk om in de spiegel te blijven kijken en je af te vragen wie jij was geweest in *die* tijd en wie je bent in *deze* tijd. Vragen te stellen aan jezelf en aan de ander. Laten we dat, elke dag opnieuw, blijven doen. Dank Niels van Deuren en iedereen die ervoor gezorgd heeft dat deze spiegel hier nu hangt.